

Dviibl ere tilbvisse tilfulde bekræftet ved, hvad der er sket i de sidste Par Aar. Det ærede Medlem talte om, hvorledes jeg kunde anbefale Konverteringsloven, ligesom jeg Aaret i Forveien — tilføier jeg — anbefalede Hjælpekasselovent, men hvad dette angaar, da har jeg i mit første Foredrag noksom forklaret, at en enkelt Bevilling, betroet et fungerende Ministerium ikke er det Samme som at anerkende dette Ministeriums konstitutionelle Beføjelse til at herste over os ved at give det en Finansloov. Det skal jeg derfor ikke spille Meget paa, det overlader jeg til det ærede Medlem. Men naar han i Forbindelse dermed tilføiede Geværloven, hvad ogsaa hans Sufflor i dette Tilfælde i 1887 brugte mod mig, uden at jeg senere efter Forhandlingernes Slutning protesterede, saa vil jeg sige, at dertil har det ærede Medlem formelt Ret; mit Navn staar under Geværlovsbevillingen, men det er en offentlig Hemmelighed, at dette ikke var overensstemmende med mit Ønske. (Bertelsen: Det veed jeg ikke Noget af). Ja, det er sagt her i Salen. Saa skal jeg forlade det ærede Medlem, fordi det er endnu meget interessantert at komme videre til det ærede Medlem fra Betre. Jeg ønsker ikke at uddybe Kløften, det er min oprigtige Mening, men jeg ønsker heller ikke, at to saa forskellige Standpunkter som det, der vil anerkende Ministeriet, og det, der ubetinget vil protestere mod det, skulle falde hinanden i Armene. Dog mener jeg, at der under disse Forhold kan være mange specielle Sager, hvor de, der staa paa de to forskellige Standpunkter i Oppositionen, kunne arbejde sammen og hjælpe hinanden, og hvorfor skal saa det Smaa spildes, fordi man er uenig i det Store? Det er jo ikke saaledes, at jeg negter ærede Medlemmer at ville være med i Arbeidet. Den Udtalelse, det ærede Medlem fra Betre kom med, om Angrebsstrig med Forhandling og stærk Front mod Provokatorerne, den gaar jeg med til, forsaavidt deri ligger virkelig Forhandling, men ikke Skinförhandling i nogen Henseende. Det er for det Første aaben og ærlig Forhandling, jeg bruger, for jeg siger mit Maal, og for det Andet er Bearbejdelsen af Finansloven ingenlunde en Skinförhandling, fordi et saadant Arbeide ikke fører til Stadfæstelse af

dette Ministerium, thi veg det, og et nyt kom tilstede, saa var det Arbeide gjort, der var gjort. Det er altsaa ikke for at smelte de to Standpunkter sammen, men for ikke at uddybe Kløften paa Omraader, hvor vi ellers ere enige, at jeg har talt saaledes, og har jeg udtalt Noget, der strider imod denne Opfattelse, saa er det ganske vist ikke med min Villie, det har det ærede Medlem Ret til. Saa komme vi til 1866, og der taffer jeg det ærede Medlem for, at han — hvad jeg i alt Fald ikke havde opfattet — tydelig sagde os, at han med Landstingsmanden fra Vangeland mener, at det stikker i Rigsretten, og at vi maa se at faae den forandret. Nu vil jeg gjerne, hvis det maa være mig tilladt, spørge det ærede Medlem — for det vil interessere mig ikke lidet — hvorledes Forhandlingerne staa om det Problem; thi jeg antager ikke, at det er faldet saadan helt ned tilfældigt, at det paa Vangeland og i Folkethinget stiges paa een Gang, saa meget mere som vi jo vide, at der er en Del Forbindelser mellem en Del Landstingsmænd og en Del Folkethingsmænd. Jeg vil spørge om, hvorvidt man er kommen i Udarbejdelsen af den nye Rigsretloov, og om dermed ikke skal følge som en nødvendig Følge en Ministeransvarlighedsloov. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om vi kunde komme til nogen Klarhed derover. Og der vil jeg indrømme det ærede Medlem, at faae jeg først hans Forslag om en Forandring af Rigsretten, og det tilfalte mig som mere betryggende end f. Ex. den nuværende Bestemmelse derom, for Bevillingsrettens Hævdelse, vil jeg jo ikke negte, at Oppositionen jo var nødt til at støtte ham, naar det Hele ikke gled bort mellem Hænderne paa os, eller vi skulde ind paa andre Betingelser i Stedet derfor. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om jeg kunde faae at vide, hvordan den nye Rigsret skulde se ud, om den ikke skulde have en Ministeransvarlighedsloov med sig, og hvilke Grundtræk denne Ministeransvarlighedsloov da skulde have. Jeg vil nu gjøre en Bemærkning med Hensyn til Rigsretten i den nuværende Grundloov. Formen for Rigsretten, Ordene, i hvilke Rigsretten bestemmes i den nuværende Grundloov, ere ganske de samme som i 1849; men der er den Forskjel, at Lands-